

(המשך מעמוד 10)

בברית-המועצות. הנימוק האידיאולוגי: ה' שדכנים, כמו אנשי השוק השוור, המועלים והספרים, מפקים רחמים שאין מקורם בעבודה.

כדי למנוע את סגירת בית-הכנסת, כינס הגבאי הראשי, נחום פאלר, את המתפללים לאסיפה מיוחדת, ביקש מהם למנוע פעי' לות בלתי-חוקית בבית-הכנסת. אך הדבר לא הועיל, ואיום השלטונות עומד בתוקפו. **אללה והזכה.** אין זה האיום היחיד מסוגו בברית-המועצות. לא מכבר טען איסבסטיה, בסאון הממשלה הסובייטית, כי המיסגד הראשי של מוסקבה משמש מזכה לרשת ספרים מוסלמיים, המספסרת ב' זהב.

יתכן כי 300 היהודים, המתפללים בבית-הכנסת בכל יום חול (לעומת 1000 בימי שבת, ואלפים רבים בראש-השנה וביום כיפור) היו רוצים לבקש את סגל השגריר רות לדאוג פחות ליהודים, לגרום להם פחות צרות. אך הם אינם מסוגלים לעשות זאת: גבאי בית-הכנסת ביקשו מהם ב' פירוש להימנע מכל שיחה עם ישראלים.

פרעות

דס וקארוסלה

על קרקע החול, בחצר בית ישן בשכונת אביבה התחזקה של ראשון-לציון, שכב עלי סלאמה על הריצפה, כשהוא גונח מכאבים: "מיים!" ביקש כבה ניחר, "מיים!" דמות גברנית עמידה מעליו ונחרה כבזו

סאלם האמר (שמאל) וחרב

— להתמודדות פרועה —

כשפה הערבית: "מיים אתה רוצה?" שאלה הדמות בלעג, "הא לך מיים?" בעיטה אכזר רית מלאה את מקומם של המיים, עלי השתתק.

מש כשם שהופיעו, עשרים דקות לפני כן, כך גם נעלמו שלושים הדמויות שהסי' חובבו בחשיכה בחצרות שכונת אביבה, הוציאו מכל הביקתות את הפועלים ה' ערביים, השאירו מאחוריהם עשרים ערבים פצועים, מתבוססים בדמם. פלוגת הנקם של ראשון-לציון השלימה את מלאכתה.

תיגרה פפשירת. שעה וחצי לפני כן עוד השתעשעו כמה מאותם ערבים פצועים בשטח הגונה-פארק, שהוצב ליד שכונת אביבה, בצל היקב הישן. שני ערבים צעירי רים הסתובבו בתוך ההמון העולו על ה' קרוסלה, כשהם מתשעשעים, כמו כל האחי' רים, איש בדחיפת רעהו לעבר המסתובבים

האחרים בקרוסלה. אחד מן השניים דחף את חברו ישר לכיתה של צעירה עבריה, שישיבה בכסא לידם.

המוזיקה הצעקנית החרישה את קריאת הזעם שבקעה מגרונם של שלושה צעירים עבריים, חבריה של הצעירה המסתחררת, ש' עקבו מן הצד בשעשועיה של חברתם. אחד מהם היה שאול סולימאן (17).

כאשר ירדו שני הערבים מן הקרוסלה, ניגשו אליהם שלושת הצעירים, כשעיניהם יורקות אש. התיגרה לא הבטיחה טובות לשני הערבים המבודדים. הסדרן במקום חשש להם, הגניב אותם מבדע לגדר ה' סמוכה החוצה.

בכך יכלה התקרית הפעוטה לבוא על סיומה. אך גאותם הגברית של השניים נפגעה. כדי לחזק אותה, הזעיקו עוד שלוש' שה חברים, גם הם ערבים העובדים בפרדסי העיר, ארבו בקירבת הגונה-פארק לשלושת הצעירים העבריים.

התפתחה תיגרה. מתיגרת ידיים היא הפ' כה עד מהרה לתיגרת מקלות, ומשהחלו הנערים להחית מהלומות מקלות, הופיעו כידי הערבים השבריות התפוחות.

אחת השבריות ננצצה בצידו של שאול סולימאן.

הנער בחדר הניתוחים. משפחת סולימאן היא אחת המפורסמות והידועות בראשון-לציון. בשישים שנות ישיבתה של המשפחה, יוצאת מחוז הגבול התורכי-עיראקי, קנו להם בניה שם ביכולתם הר' בה כהגנה העצמית על המושבה העברית. בני המשפחה, שהתרבו והיו ל-1000 נפש

פצוע עלי סלאמה

מן הגונה פארק —

פצוע עלי חרב

— ולבית החולים —

בערה, התפורו בכל הארץ, כשמרכזה ו' לכה ממשיך להיות ראשון-לציון.

שאל סולימאן נלקח מיד לבית-החולים. דודו ישב במשך שעותיים ליד חדר הניתוח' חים, בו שהה הנער, כשהרופאים פותחים אפילו לגעת בו. הסכין חדרה בין ה' ריאות והלב והרופאים לא רצו לנתחה, מחשש סכנה לאחד האיברים הפנימיים.

כעבור שלוש שעות היתה ברור ששאל יצא מכלל סכנה. אך כשהו הוברר, כבר נשמעה ילתם של שלושה אמבולנסים מראשון-לציון ליד חדר המיון של בית-החולים אסף הרופא. בו שכב שאול, כולם היו מלאים ערבים פצועים. מה קרה במשך שלוש שעות אלה?

דס על הריצפה. איש לא היה מוכן לקחת על עצמו את האחריות למה שנעשה

באיתו פרק זמן. כל תושבי השכונה בה מתגוררת המשפחה לא ידעו ולא זכרו דבר ממה שקרה באותו לילה. היחידים שהיו מוכנים לספר משהו, היו השכנים היהודים של הערבים שגרו בשכונת אביבה.

סיפר אחר, שפתח חדרו נמצא ליד פתח חדרם של ערבים שהוכו: "ישנתי בלילה, כשהדלת לא סגורה על ה. פתאום שמעתי צעקות מבחוץ ופתחתי, אולי רוצים הערבים להרוג אותי? רציתי להדליק את החשמל, כשהרגשתי דחיפה חזקה לכיוון המיטה ו' קול שאמר לי: אנחנו יודעים שאתה יהודי. שב בשקט ולא יקרה לך כלום." ככל זאת הלכתי לדלת, כדי לסגור אותה ולפתוח את החשמל. איך שבאתי לסגור את הדלת, נדחף ערבי לחדר שלי וביקש ממני להשאיר אותו בפנים. הראש שלו היה מלא דם. השארתי אותו וסגרתי את הדלת, עד שהלכתי הנה, תראה את הדם על הרצפה."

"מה עשינו להם?" הערבים, ש' הוכו באותו הלילה עלי-ידי שלושים צעירי רים אלמוניים, לא באו לשם באותו שבוע כדי להפש הרפתקאות בראשון-לציון. רובם יושבים במקום שבע, או ארבע, או שלוש שנים, אחראים כמעט לבדם על פרדסי ה' בעלים העבריים. אין ספק שהיו יכולים להמ' שיך ולשבת שם, אילמלא שני בני הטיפש' עשרה, שלא רצו להניח לשלושה בני טיפש'עשרה אחרים.

לאחר ליל שימורים ותקירה יסודית של יום שלם במשטרה, נשלחו רוב הערבים לכיתם, בראשון-לציון. כולם נטלו את מעט חפציהם והסתלקו הביתה. סיפר סאלם האמר (24) מנצרת: "אני יושב כאן, בראשון, כבר שבע שנים וכל הזמן עובד בפרדס. יש לי אשה ואני נוסע כל שבוע לבקר אותה ב' נצרת. הערבי הזה, שנתן לו סכין, לא היה בסדר, כי בגללו הרביצו לנו והתנקמו בנו. אבל מה אנחנו עשינו להם, שהם התנפלו על כולנו והרביצו? אני הולך עכשיו מפה, עד שיהיה שקט. לי לא הרביצו, כי לא באו אלי, אבל נשפר דם ומיכרחים להיות רחוק עד שיהיה שקט."

ורכי חיים

הנערה מהתחנה המרכזית

בחורה שתוייה דפקה על דלת דירתה של משפחת דראשיב. בחובב לוינסקי 114 בתל-אביב. האשה המבוגרת וכבדת הגוף, ש' פתחה אותה, לא הצליחה להבחין מה אחזה הבחורה, בידה המוסתרת מאחורי הגב. "איפה הבן שלך?" צעקה הגברת הצעיר' רה, "תני לי מאה ושלושים לירות בעד השימלה שהיא קרע לי, או שאני..."

הבחורה לא הספיקה לסיים את איומה. בנה של האשה הקטישה וכנס לחדר, תפס אותה בכוח בידיו. סיפר מתייתרו דראשיב על מה שאירע בחדר: "שכבתי במרפסת ושמעתי צעקות מהחדר. מהחלון ראיתי שהיא הרימה יד על אמי. נכנסתי לחדר, תפסתי אותה בכוח וזרקתי אותה החוצה. באותו רגע הרגשתי שמישהו דוקר אתי בבטן. לא שמתי לב והמשכתי לדוף את הבחורה החוצה. הרגשתי דקירה אחת בצד ועוד דקירה אחת ברגל, לפני שהצלחתי להוציא אותה לגמרי מהחדר. כשנכנסתי בחזרה, ראיתי שכל הבטן שלי מלאה דם."

דראשיב הובל לבית-החולים. הבחורה ה' דוקרת, אסתר כהן, ברחה מהמקום. סכין הדקירה נעלמה ואיש לא מצא אותה עד היום. במשטרה טענה אסתר שלא דקרה כלל את מתייתרו וכמעט שלא הכירה אותו עד לאותו ערב. מה קרה, אם כן, בבית בן שתי הקומות, המוסתר מאחורי מחסני העצים של רחוב לוינסקי? למה דקרה אתי את מתי?

משיכה לקוני לבנים. אתי ומתי גדלו באיתה שכונה. הם לא היו ידידים טובים ולא היו ידידים רעים. הם פשוט גדלו יחד. אך אתי גדלה בצד אחד של השכונה; בתחנה המרכזית. צד זה קבע את גורלה.

כשהגיעה הילדה בת ה' עם שני אחיה ואביה ממזריים, כבר היה אביה גרוש. הוא התחתן מרר מאד בישראל, אבל האם ה' חורגת לא רצתה את שלושת הילדים בבי' תה. אתי נשלחה לקיבוץ. אחיה הגדול, שמואל, היה כבר גדול מדי. הוא נשאר בבית.

לאחר ארבע שנים החזיר האב את אתי הביתה. הוא היה זקוק לה. האיש, שהת' (המשך בעמוד 20)

החשוד מלפנים

לא כל סופר בישראל זוכה להופעת אירחים כשר האוצר, סגן שר הבטחון ונשיא מכון ויצמן, במסיבה חגיגית, ה' נערכת לרגל הופעת ספרו החדש. דן פרס אמוץ זכה לכך. לוי אשכול, שמעון פרס ומאיר וייסגאל היו בין מאות ה'וגיגים, שצחקו השבוע על הופעת ספרו איך לע' שות מה, במסיבת הצחקה המוגית, ש' נערכה בחמאם.

לא כל סופר בישראל זכה גם לכך, שראש הממשלה בכבודו ובעצמו יכתוב הקדמה אישית לספרו. גם דן בן-אמוץ לא זכה לכך. אבל בספרו מופיעה הקדמה מאת ראש הממשלה דויד בן-גוריון: "צנור הנפט מאילת לכאר-שבע היה אחד מפרי ההילולים המבורכים של מערכת סיני. ביצוע המפעל בזמן קצר, בדייקנות וביעור' לות מקסימלית, קובע ברמה לעצמו. זהו אחד ממפעלי בראשית במובן כפול: ראשון והתחלה. במפעל זה, כמו בכל עבודותי בארץ, באחת ידו עושה במלאכה ואחת מחזקת השלתי."

"אהרון גלעדי ניסה לשרטט ביד אמן הדריכות, התנופה, מעשה-המרכבה והעושים של מפעל חלוצי וראשוני זה. נוף, צנור, רכב, מכונות, נשק ועושים-בעבודה — נתמזגו במלאכת-מחשבת זו של גלעדי ליחידה אחת חיה, דינמית, דובבת ורבת משמעות.

"מצא סדן פטישו. 25. ליוני 1957, כיו תמוז תשי"ז."

★ ★ ★

קורטוב של פרטיות

מי שיעדיין לא קנה את הספר, חשוב לדעת ש': "לספר זה ניתנה הגנה מליאה וט'סאלית לפי חוקי הקופירייט של ישראל, ארצות-הברית, האימפריה ה' בריטית (לרבות דומיניון קנדה ומנדט מלטה), מונאקו רבתי ואפריקה המתעוררת. השי' מוש בחומר הכלול בספר זה — כולה, חלקיו או פרטיו — מחייב תמלוגים גבו' הים. כל מופע, בין על בימת חובבים ובין על בימה מסחרית ו'אומית, לא יבצע ב' תחום שיפוטת ה'יבוני של מדינת ישראל (ראה מפה להלן) ללא הרשאה מפורשת מאת ה'החבר. הרשאה זו תינתן אך ורק בין השעות 9—11 לפנה"צ, בימים א', ג', ה' בשנים בלתי מעוברות עלידי המחבר, ש' כתובתו אינה ניתנת בזה, במגמה לשמור על קורטוב פרטיות בחייו הסוערים. כל הפניות בכתב — לא ייענו, אלא אם כן יוצרף למכתב הבקשה ציק בנקאי על ס' 100 ל'וי ומעטפה מבוטלת לדואר חוזר. בכל עניין אחר — נא לפנות למקום אחר." לאור הגבלות חמורות אלה, ניתנת בזה מהדורה מוקצרת של איך לעשות מה ל' עניים, שאינם יכולים להרשות לעצמם ל' כוש את הספר. היסגנון המקורי, הרעיונות

ההקדמה היא לספרו של א. גלעדי, בנגב.